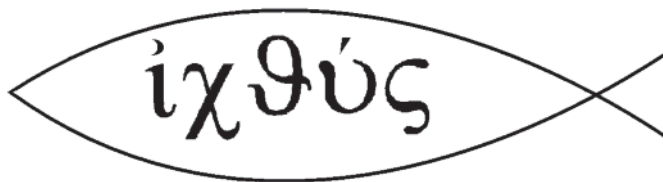

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2017. Reformáció XXIII. évf., 3. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Arany János: Az örökség

Azok a magyarok, kik e hazát
Véren vették, vérről ótalmazák,
Azok a magyarok, ha riadót fűttak,
A halál képétől nem messzire búttak.

Lakásuk volt paripájok háta,
Vetett ágyok kemény nyeregkápa:
Ettek és aludtak vérmocskolta nyergen,
Jártak éjjel-nappal sok nehéz fegyverben.

Nem kérdezték: sok-e az ellenség?
Olvasatlan próbáltak szerencsét;
Tudták, a szerencse mindig ahhoz pártol,
Kinek szíve még a halálban is bátor.

Elfogytak, elzültek ottan-ottan,
Szép országok hevert elhagyottan,
Fölveré az isten mindenféle gyoma,
Éktelenné tette török, tatár nyoma.

Rongált zászló lőn az ő formája,
Nem volt annak színe, sem fonákja,
Itt-amott sötétlett rajta egy-egy vérfolt:
Szép zászlónk, az ország, váznál nem egyéb volt.

E becses zászlónak, a hazának,
Védelmében hányan elhullának!
Vérökben a rúdját hányszor megfereszték
Régi ősapáink! de el nem ereszték.

Igy a zászló, ránk örökbe maradt,
Ránk hagyák azt erős átok alatt:
Átok alatt, hogy, ha elpártolunk attul,
Ne legyen az isten isteniünk azontul.

Most telik be, vagy soha, ez átok.
A zászlót, a zászlót ne hagyjátok!
Ha minket elfű az idők zivatarja:
Nem lesz az istennek soha több magyarja.

- A főnti verssel tisztelgünk a költőóriás előtt, születésének 200. évfordulóján.
 - Gyertek a Berekfürdői ICHTHÜSZ Fórumra (16. old.)
 - Gyertek a Budapesti Reformációs Találkozóra 2017. okt. 21–22.
A részletekről Bedekovics Péter ad tájékoztatást – Tel.: 06 20 286 7134
 - Gyertek csapatostól a reformációs cserkészevangelizációra!
Budapest, Szilágyi Dezső téri Református templom 2017. okt. 22, 19 óra
 - ICHTHÜSZ és Reformáció (4–5. old.)
- Solus Christus, Sola Fide, Sola Gratia, Sola Scriptura, Soli Deo Gloria

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

„Áldott, aki az Úr nevében jön”

Olvasandó: Jn12,12-19

A Virágvasárnap – amelynek története olvasandó – nem volt ünnep abban a korban, amikor Jézus és sok zsidó a szórványból már jött az egyiptomi szabadulás történelmi megünneplésére. Annak a történelmi visszaemlékezésnek csak annyi az ünnepi értéke, amennyiben nem merül feledésbe, hogy Egyiptomban az Úr maga volt a szabadítás személyes ereje. Emberfeletti döntés, és emberfeletti erő tett jót az emberi rossz közepette. Ez lehet az ünnep definíciója.

Ezt fejezi ki a magyar szó, amelynek alapja az üdv-nap. Ezt az angol vasárnap, még a pogány világból: Sunday, amely a magasban lévő napra utal, s ugyanez igaz a németre. A modern latin nyelvekben már a vasárnap kifejezetten az Úrra, Krisztus Urunkra utal. Szóval az ünnep fölötté van az embernek pogány és keresztyén értelemben egyaránt, és a mi hitünk szerint ez az isteni jóssággal való találkozás pillanata. Ünnepi élménye annak van, aki ráébred arra, hogy az emberi rosszból az isteni jó emeli ki. S ez gyakorlatilag a keresztyén hitnek a lényege.

A történelmünk első másfél évezredében mindig ez az egyszerű felismerés, az isteni jószág, a kegyelembe fogadtatás érzésének az elvesztése provokálta az aktuális reformációt. Ilyeneknek tekinthetjük a Krisztusra utaló ógyházi zsinatokat, az olyan teológusok munkáját, mint Augustinus (Szent Ágoston), Szent Ferenc, Szent Benedek, Savonarola, kicsit később Wycliffe, Husz, majd a 16. században Luther, Kálvin, Zwingli, Münzer, később Wesley etc.

A reformáció ilyen értelemben visszafordulás az elvesztett transzcendenshez, visszafordulás az elfelejtett Istenhez. A keresztyén reformáció tehát sosem akar elkülönülést, csak bátran rámutat az egyedül üdvözítő Krisztusra és krisztusira, s ezáltal kárhoztatja mindazt, ami vallásilag lehet meggyőző, de nincs összhangban a Krisztusban megjelent és a Szentírásban dokumentált kijelentéssel.

Ilyen értelemben jelentett ünnepi áldást a reformáció és jelent ma is méghozzá minden felekezetben. Mert ne felejtjük el, hogy a Reformációt – hogy egyszerűen fogalmazzak – katolikus papok és szerzetesek hajtották végre azért, hogy saját egyházukban újra Krisztus kerüljön a középpontba. Mondhatnánk azt, hogy virágvasárnapi szamarak kívántak lenni, akik a saját társadalmukba visszahozták azt a Jézust, Akit elfedett az agyonspekulált, filozofálásba és moralizálásba belefeledkezett középkori Egyház. És akkor még nem említettük a manipulációkat, a korrupciókat, a szimóniát és a búcsúcédulákat... Tehát minden felekezetben felütheti a fejét az antikrisztusi deviancia enyhébb vagy durvább formája, amelyre – akárhogy is nevezzük – a krisztocentrikus reformáció, a Krisztus-hoz való visszafordulás az egyetlen jó és effektív válasz.

Az első Virágvasárnapon ez megtörtént olyannyira, hogy a farizeusok egymás között így duzogtak: „Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni. Íme, a világ őt követi.”. Ma sokszor azt látjuk, hogy kicsi az a világ, amely Őt követi. De azt sosem tudhatjuk, hogy mekkora világ az és ki tartozik abba, amelyik a feltámadás és az örök élet útján jár „Krisztus után”.

Éppen ezért nekünk csak két feladatunk van. Egyrészt arra kell vigyáznunk, hogy ebbe a krisztusi világba tartozzunk, másrészt pedig azért mindent meg kell tenni, hogy ebből a krisztusi világból miattunk senki ne maradjon ki.

Ez az a reformáció, amelyre személyesen is és cserkészközösségileg is szükségünk van naponta. S ha ez megtörténik, akkor megszólal az aktuális Hozsanna, hiszen „Áldott aki az Úr nevében jön”.

Dr. Bóna Zoltán cst. cspk.

Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21)

Reformátor jelzőoszlopaink

A Reformáció 500. évfordulóján helyénvaló ha egy kicsit ismerkedünk azokkal az eleinkkel, akik szívükkel és szellemükkel – s ha kellett életükkel és vérével – szolgálták a magyarok hitének megújulását, és így az egész ország megmaradását, boldogulását. Sok száz neves és névtelen hős közül most három markáns, magyar reformátorral ismerkedjünk meg! (szerk.)

Sztárai Mihály – A legendás egyházszervező és énekköltő

Drávasztárán született 1510 körül. Az 1540-es évek elején a siklósi iskolát vezette. Megjárta a padovai egyetemet és a dél-baranyai Laskó mezővárosba került iskolamesternek. Megnyerte a polgárokat a Reformációnak, az első protestáns lelkészük s a környék egyházi vezetője lett. Százhusz protestáns egyházközséget szervezett. Az általa vezetett egyházkerület, amelynek püspöke lett, túlnyúlt Baranyán, a dél-horvátok által lakott területeket is magába foglalt, északon a Dunántúl jó részét elérte.

1553-ban otthagyta Laskót, s a tolnai gyülekezet lelkésze lett. Elérte, hogy a katolikusok kiszorultak a közösen használt templomból, sőt szinte el is fogytak. Tolnai tevékenységének a protestáns felekezetek kialakulása vetett véget. Élete végéig ragaszkodott a lutheri tanításokhoz. 1558 körül Kelet-Magyarországon, Erdélyben és a török hódoltságban elindult a mai református egyház megszervezése, s magyar anyanyelvű lelkészek többsége ehhez csatlakozott. 1558-1563 között újra Laskón működött, majd Gyulára, később Sárospatakra és Pápára került, ahol 1575 körül elhunyt.

Egyházi énekszerzőként kiemelkedőt alkotott. Költeményei a Reformáció terjesztését szolgálták, hívei vigasztalására, az üldöztetéseket könnyebb viselésére és a hitben való megerősödére gyülekezeti énekeket és zsoltárparafrázisokat írt. Ezek kéziratban terjedtek, majd bekerültek az evangélikus/református énekeskönyvekbe, de ott vannak néhány unitárius és katolikus gyűjteményben is. Zsoltárátdolgozásai az 1560-as években születtek, ebből a műfajból összesen 16 mű maradt ránk. A mai református énekeskönyvben öt Sztárai-ének található, az evangélikusban egy.

Lorántffy Zsuzsanna – I. Rákóczi György „helpmeet”-je

Az angolszász puritán kultúrában a „helpmeet” kifejezést azoknak a feleségeknek a jellemzésére használták, akik a férjük céljainak segítése mellett osztottak is azok lelki-szellemi tartalmában.

1600 körül születet Ónod várában. Apja, Lorántffy Mihály, Zemplén vármegye nagytékintélyű főura volt. Zsuzsanna a családi birtokon, Sárospatakon nőtt fel. Néhány év alatt elveszítette anyját, apját. 14-15 éves, amikor már magának kell gondoskodnia két kisebb leánytestvéréről és a birtok ügyeit is kezébe veszi.

A kora 17. századi kisasszonyainál jóval alaposabb képzést kapott Szepesi Mackó Máté prédikátor jóvoltából, és ennek eredménye, hogy komoly figyelmet szentel a Sárospataki Református Kollégium ügyének épp úgy, mint a puritán gondolkodásnak és a kegyességi könyvkiadásnak.

1616. április 18-án férjhez megy Rákóczi Györgyhöz, Borsod megye főispánjához. Az ifjú pár Patakon telepszik le. Rákóczi fejedelemségével 1630-ban Gyulafehérvárra költöznek. Férje távollétében kormányozza az uradalmakat, intézkedik vetésről, aratásról, háború idején lőport készített, ágyúkat öntet, hadakat szerel fel, s küldi a fejedelem után. A kapcsolatot sűrű levelezéssel tartják.

Nagy szerepe volt abban, hogy Medgyesi Pál udvari papjuk jelentős életművet hagyott hátra. A fejedelemasszony és udvari papja két ízben szerzőtársra is vált. A Szent Atyák öröme a Rákócziak asztalánál elhangzott beszélgetéseket rögzítette. Zsuzsanna hit- és tanvédelmi elkötelezettségét, hitvitázó vénáját ismerve Medgyesi Pál rendezte sajtó alá 1641-ben egy már nyíltan Zsuzsanna nevével fémjelzett művet, a Mózes és a prófétákat.

A nemes leányok számára fenntartott kis „udvari iskolájában” a hímzés mellett fontos volt a Szentírás olvasása és a kegyesség megismerése. Leghíresebb neveltje I. Apafi Mihályné fejedelemasszony, Bornemissza Anna.

Férjét, és négy fia közül hármat is neki kellett eltemetnie. Sámuel és Ferenc kisgyermekkorban halt meg, a lehetséges magyar királyt, Zsigmondot 1652-ben veszítette el. György fia halála után nem sokkal ment el.

1660. április 18-án hunyt el Sárospatakon. Leszármazottai közül a legismertebbek unokája, I. Rákóczi Ferenc választott erdélyi fejedelem, a Wesselényi-féle rendi mozgalom egyik vezetője és dédunokája, II. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelem, a róla elnevezett szabadságharc vezetője.

Apáczai Csere János – A szenvedélyes pedagógus

Székely paraszti család sarjaként 1625. június 10-én született. Elemi ismereteket szülőfalujába Apácán szerzett, majd Kolozsvárra és Gyulafehérvárra került. Egyházi támogatással több nevezetese holland egyetem – franekeri, leideni és az utrechti – hallgatója. A harderwijki egyetem az első doktori címet neki, egy „Hungarus”-nak adta. Miután az utrechti Katalin-templomban feleségül vette Aletta van der Maetot, a fiatalasszony kész volt követni őt Erdélybe.

Hazatérte után a gyulafehérvári kollégiumba került, ahol hamar sikeres tanár lett. Az ő nevéhez fűződik az első magyarnyelvű enciklopédia megalkotása is. A nyíltan vallott-hirdetett presbiteriánus felfogása sem jelentett számára akadályt. Megváltozott helyzete, amikor 1655 tavaszán Gyulafehérvárra menekült Isaac de Basire angol teológus, a forradalom alatt lefejezett I. Károly angol király egyik udvari papja, aki mindent elkövetett, hogy a fejedelem, II. Rákóczi Györgyöt a puritánusok ellen hangolja.

1655. szeptember 24-én sor került arra a vitára, amelyen a fejedelem is megjelent. Basirius beszédében egybemosta a puritanizmus két válfaját, az independentizmust és a presbiteriánizmust. Igyekezett felgerjeszteni a fejedelem s a főurak haragját. Hiába védekezett Apáczai azzal, hogy presbiteriánus, de nincsenek independens céljai, a felbőszült II. Rákóczi György megfosztotta állásától, s elűzte Gyulafehérvárról. A száműzött tanár Lórántffy Zsuzsanna közbenjárásával a kolozsvári református kollégium élére került.

Hatalmas munkát végzett Kolozsváron. Tanítványaival újjáépítette a tűz által elpusztított iskolát, tanított, tanulmányokat írt, harcolt papi ellenfeleivel, védekezett a rosszindulatú intrikák ellen. A túlfeszített munka felőrölte amúgy is gyenge egészségét. Tüdőbaj végzett vele 1659 szilveszterén. Fiatal felesége sem sokkal élte túl.

Összeállította Nagyné dr. Csobolyó Eszter cst. cspk.

A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80)

ICHTHÜSZ és a Reformáció

Sommás megállításként azt mondhatjuk, hogy az 1920-ban életre kelt ICHTHÜSZ mozgalom ugyanazt a funkciót tölti be a magyar cserkészetben, mint az úgynevezett Reformáció az egyház története során. Ez utóbbit természetesen nemcsak a 16. századi Reformációra vonatkozik, hanem minden olyan eseményre, függetlenül attól, hogy ezt a kifejezést kötik e hozzá, amelyben Krisztushoz, az Ő áldozatához, tanításához, és az apostolok tanításához, egyszerűen az Evangéliumhoz való visszatérés volt a fő cél. Mondhatni, hogy erre a folyamatra az egyház életében, minden felekezet életében minden időben szükség van, mert minden időben él a kísértés, hogy Krisztus áldozata, kegyelme háttérbe szorul és annak helyére lép az ember tevékenysége akár vallási, akár világi köntösben. Sokan vannak a hamis messiások, mindig újra termelik magukat az élet minden területén, a cserkészetben is. Mi pedig valljuk, hogy a cserkészetnek is Jézus Krisztus az Ura. Ennyi a dolgunk. Ezt kell tennünk az elvilágiasodó cserkészettel szemben, az elszürkülő protestáns cserkészettel szemben, a vallási formalizmus kísértése alatt élő katolikus cserkészettel szemben, és a missziós paranccsal a szívünkben, minden vallásos és világ transzcendens határokat fenyegető ambíciókkal szemben.

A protestáns cserkészeknek ezért minősítetten is újra és újra át kell gondolni a Reformáció értékeit és meg kell mérni magukat a Reformáció mértékein. Az évfordulós esztendő erre egy fontos provokáció, amellyel bűn nem élni. Az alábbiakban a Reformáció alapértékeit olvashatjuk, amelyek érvényesek a vallási és a világi deformációkkal szemben egyaránt. Az ICHTHÜSZ-cserkészeknek az a különös küldetésük, hogy ezeknek az értékeknek a megjelenítésével az egész cserkészetet, sőt az egész társadalmat szolgálják.

Hogy mit adott a Reformáció? –

az egyháznak, a világnak, az egyénnek és a közösségnek arról nagyon sokat és nagyon sokfélét mondhatunk és mondunk is annak függvényében, hogy kik vagyunk és melyek a szempontjaink, értékeink, esetleg érdekeink. Egészen szélsőségesen elmentmondóak is lehetnek a válaszok az értékítélet műfajában.

Ugyanakkor nem vitatható, hogy van egy teológiai, szociológiai és főleg történeti minimum-objektivitás, ami legalább a történelem fő sodrában és az emberek többsége számára érvényes a Reformációval, és így a feni kérdéssel kapcsolatban is. És ennek a minimum-objektivitásnak a szerénytelen igényével mi is bátran mondunk egy választ: *A Reformáció a maga 1517-es csattanásával, de a megelőző elő-reformációs küzdelmeivel – például: Szent Ágoston, Szent Benedek, Szent Ferenc, Savonarola, Husz János etc. – és a követő gyötrődéseivel együtt is a közvetlen istenhitet adta*

vissza az embereknek. Más szóval elvette az emberek lelke, vágya és gondolatai elől azt az akadályt, falat, amelyet a megelőző másfél évezred alatt az egyház, a hatalom, az érdek, a hiúság, a butaság és ezek ilyen olyan kombinációja odarakott a Teremtő és a teremtett világ, vagy egyszerűen az Isten és az emberek közé. És ez az egyszerű mondatban megfogalmazott tett akkora jelentőségű volt, hogy hatása alól nem vonhatta/vonhatja ki magát a keresztyén világ parányi darabja sem.

A Reformáció, amint a neve is mondja sikeresen fordította vissza a társadalom arcát és lelkét az emberhez odaforduló, kegyelmes Istenhez, aki Jézus Krisztusban megmentő társa lett az embernek. És ez radikális egyházi és társadalmi változásokat hozott. Helyére került sok minden a Reformáció felismerései mentén.

- Az ember marad bűnös, éppen ezért a Reformáció után már nem árulhat/osztogathat bocsánatot. Azt immáron csak reménységgel kérheti, alázatosan hirdetheti, és hálás szívvel elfogadhatja.
- Az ember marad az ismeretek teljességének híjával, éppen ezért a Reformáció után örök igazságoknak nem gazdája, nem mestere. Viszont szabadon kutathat, kereshet, kérdezhet a tudomány és a hit területén egyaránt. Sőt olyan alázatos bölcsességre is szert tehet, hogy tud megválaszolatlan kérdésekkel nyugodtan élni inkább, mint kétes válaszokat erőltetni.
- Az ember marad vallásos, tehát hiányolja az Istent, de a Reformáció után hangsúlyozza, hogy kínosan kell ügyelnie a bálványimádás kísértésére, veszélyére. Imáron tudja, hogy a vallási igyekezetet az szenteli meg, ha mustármagnyi hittel jobban vágyik a kegyelemre, mint a megismerésre. Nem birtokolni akarja az Istent, hanem (újra) Isten tulajdonává akar lenni.
- Az ember marad a teremtmények között az első, éppen ezért a Reformáció után tudja, hogy nincsen teremtfői, megváltói hatalma és dicsősége. Nincsen üdvhivatal, csak meghívás van az üdvösségre Krisztus által. Az egyház ennek a meghívásnak csak a meghirdetésére hívatott.
- Az ember marad reménykedő, de éppen ezért a Reformáció után érzékenyen védekezik az illúziókkal szemben. Tudja, hogy sokan vannak a „hamis messiások” vallási és világi köntösben egyaránt. Hite reményre és szeretetre indítja szemben a hitetessel és hiszékenységgel.

Aki ezzel a reformációs erővel él az mindig mindennel szemben kritikus, magával szemben önkritikus. Sokszor keresi az igazságot és a jobbat, ezért azt is vállalja, hogy olykor elégedetlennek, vagy meggyőzhetetlennek tűnik. Nem felszínes, sőt elítéli a felszínességet. A látszattal nem hagyja magát becsapni, a valóság mélysége és magassága vonzza, s ezért ha kell konfliktust is vállal. Így nem lesz kritikátlan játékszere/áldozata semmilyen ideológiának és semmilyen vallási, társadalmi vagy politikai ígéretnek. Viszont a Szentlélek szent kairozában, a kegyelem pillanatában megérinthető lesz a végső kinyilatkoztatással Jézus Krisztusban.

Ennek a csodának van most a félévezredes évfordulója. És ilyesmi megújító, Krisztushoz és az Ő Evangéliumához visszafordító/visszaforduló élményre van szükségünk a következő félévezredben is. Marana Tha, Jöjj Uram Jézus!

Dr. Bóna Zoltán cst. cspk.

A REFORMÁCIÓ 500. évfordulója

kapcsán sokan kérdezik – ilyen olyan fölhanggal – hogy mi a reformáció eredménye. Számos válasz mellett nem elhanyagolhatók a hitelesen hitvalló életek. Az alábbiakban egy ilyen hiteles, személyes hitvallást olvashatunk. (a szerk.)

Református vagyok,

mert ebbe a felekezetbe kereszteltek a szüleim. **„Mielőtt megformáltak az anyaméhben, már ismertelek”** Jeremiás 1,5;

mert Isten gyermeke lettem, mivel megkönyörült rajtam, hogy ne maradjak tőle születetten elválasztott állapotban. **„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”** Róma 3:23;

mert református, hívő ember lettem, mivel az Úr Jézus – az utána való sóvárgásomra – azzal válaszolt, hogy amikor legelesettebb voltam, „nevemen szólított” az Igéjével, **„Örökké való szeretettel szerettelek Téged”**. Jer 31,3; **„Bűneidre többé nem emlékezem”** Ézsaiás 43; **„Jer és kövess engem.”** Máté 19, 21; Ezek az Igék nem egyszerre érkeztek hozzám. Azt kaptam, amire szükségem volt, sokszor nem azt, amit szerettem volna;

mert szolgálja vagyok szabad akaratból, mivel tudom, hogy az Úr Jézus Krisztus nélkül nem tudok élni. **„ Mert nékem az élet Krisztus...”** Filippi 1:21;

mert, ahogy korosodom, egyre jobban érzem, hogy nem tudok megfelelni az emberi elvárásoknak, hogy a gyermeki ragaszkodásom a Szentháromság Istenhez tart meg egyedül. **„ ...a mi alkalmas voltunk az Istentől van.”** 2 Kor,3;

mert, életérzésem a leghétköznapiabb dolgokban is az, hogy **„Várom az Urat, várja a lelkem és bízom ígéretében”** Zsolt 130,5–6;

mert szolgálatom alapigéje: **„Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.”** 2 Kor 10,18;

mert ha valahol a kirendelt szolgáló mégsem mozdul, akkor a **„résre állok”**. **„És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának”**. Ezékiel 33:7; **„Mert, ha akaratom szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom nélkül, sáfársággal bízattam meg.”** 1.Kor 9,17;

mert szoktam néha sírni, olyankor az az Ige jut eszemben: **„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”** Máté 11,28-30;

és mert **„Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz!”** 1Mózes 32,26.

Nagyné Kele Márta

Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2)

A Benedek Elek cserkészcsapat 29. Nagytábora

Ebben az évben, a korábbi évekhez hasonlóan, a Börzsöny szívében táboroztunk. Elvárásolt és mesébe illő az a hely. Konyha, étkező és tisztálkodási lehetőségünk egy modernnek nem nevezhető kőházban volt. A házban néhány szoba biztosította, hogy eső esetén a ruháink szárazok maradjanak. A házat hatalmas fákkal veszi körül a Duna-Ipoly Nemzeti Park páratlan, és monumentális erdősége. A ház előtt hegyi kis patak csörgedez a gyerekek (és felnőttek) nagy örömére. A háztól néhány méterre található egy tisztás, ez adott helyet népes sátoztáborunknak. Itt hallgathattuk éjszakánként a tücskök ciripelését, a baglyok huhogását, a vaddisznók rőfögését és a rókák, illetve az erdő halk nesztét. A csapból hűs forrásvíz folyt, a ház áramellátására egy aggregátorral lett volna lehetőség, de mi nem tartottunk erre igényt. Beértük áram helyett a milliárdnyi csillag és a hold fényével, illetve néhány zseblámpa fénye is megtörte az éj sötétjét.

Ebben az évben is bővelkedtünk programokban. Minden nap volt legalább egy kisebb-nagyobb túra. Meghatározó témája volt táborunknak az identitás, ami igencsak fontos a mai, lelki értékekben szegény világunkban. A Reformáció 500. évfordulójára emlékezve minden este reformátor eleinkről hallhattunk előadást a tábor egy-egy vállalkozó szellemű tagjának előadásában. Megismerkedtünk minden este egy-egy reformátor életével és munkásságával. A reggeli áhítatokat mindig az ügyeletes őrs tagjai tartották. Sok érdekes és hasznos előadáson vehettünk részt. Megismerkedhettünk sólymokkal, baglyokkal és vadászgörényekkel egy igazi szakértő előadásából. Meghallgathattuk a Készenléti Rendőrség tűzserészeinek előadását. Egy majdnem egész napos foglalkozás keretében a lovagkortól egészen 1956-ig terjedő időszak fegyvereit és az ehhez tartozó korhű ruhákat tekinthettük meg és próbálhattuk ki, ezzel is erősítve magyar identitástudatunkat. Volt nemi identitás-erősítő programunk is, amit azért tartottunk fontosnak,

mert sajnós manapság eléggé el van nyomva főként a fiatalokban a nemiségtudat. Igyekezünk erősíteni a lányokban a NŐt, a fiúkban pedig a FÉRFIt. Itt egy délután keretében külön voltak fiús és lányos programok teljesen elkülönített helyszínen és nem volt lehetőség átjárásra a csapat két része kö-

zött, hogy senki ne érezze kellemetlenül magát a másik nem előtt. Nagyon jól zártuk ezt a napot is. Részt vettünk egy éjszakai túrán, megismerkedve az éjszakai erdő életével egy szakértő vezető kíséretében. Természetesen volt bátorságpróba is. Volt egy egész napos kirándulásunk Visegrádra. Kisvonattal és komppal jutottunk el oda és vissza is. Nagyot kirándultunk, találkoztunk egy svájci cserkészcsapattal, ami különleges élmény volt. A vasárnapi istentisztelet igazán rendkívüli volt a hatalmas fák alatt, pataksobogas és madáracsicsérgés kíséretében. Az igei szolgálatban a gyerekek is részt vettek.

Idén is voltak külföldi magyar résztvevői a tábornak. Két gyermek Németországból és egy Walesből, ők minden évben visszajárnak hozzánk. Azt gondolom, hogy a népes gyereksereg és a felnőttek is elégedetten és élményekkel teltlen zárták az idei tábort. Nagyon várjuk már a következőt, ami igazán fontos esemény lesz, hiszen immár 30. alkalommal élhetjük majd át az együttlét áldásait és nehézségeit egyaránt.

Beck Franciska

ICHTHÜSZ Száva-túra a Reformáció 500 jegyében

*Solus Christus, sola fide,
Szól a Szerém fülemile.
Navigare, reformare,
Üdvösséges ébredésre.*

Zengett a fenti csatakiáltás 22 cserkész szívéből és ajkáról a Száva jobb és bal partján, valamint a mederben július 13-21. között a Száva teljes szerb szakaszán, leszámítva a határsávos folyamkilométereket. E 22 cserkész az 1. BKIE, az 51. Sík Sándor, 696. Wesley János, 724. Kossuth Lajos és a 735. Reményik Sándor cserkészcsapatokat képviselte négy kielboatban, és öt kenuban.

Isten iránti hálával emlékezünk a fantasztikus élményre, a teljesítményre, a találkozásokra, a hitben, testvériségben és ismeretben való növekedésre. Ezúton mondunk köszönetet az MCSSZ Víziszakágától kapott technikai segítségért is,

Az alábbi képes beszámolóval osztjuk meg élményeinket minden érdeklődővel.

Áhítat induláskor Dunavarsányban a Soli Deo Gloria Közösségi Ház kápolnájában

A túra vezetői és segítői/hajószállítói Višnjičevoban a Bosut folyó partján

Ugyanott megbeszélés a szerbiai/sídi cserkészvezetőkkel. Itt derült ki, hogy nagy hórúkk lesz a Bosut/Száva találkozásánál lévő zsilipnél

Még sem kötünk ki, mert nyakig ér a Száva sara

Szávaszentdemeteren – majdnem „alakban” – mentiünk városnézésre, istentiszteletre, szentmisére, testvéri találkozásra azokkal, akik szívvel-lélekkel törekednek magyar identitásuk megtartására

Szávaszentdemeter római kori köveinél. A 22. is megvan, csak elbújt Gábor bá' hófehér tincsei mögé

A szávaszentdemeteri magyar testvérek szívesen énekelnek a békésszentandrási cserkész-lelkész-prímás kíséretével

Reméljük hamarosan viszonzhatjuk a szerémségi testvéreink vendégszeretét

A szávaszentdemeteri strandon reggel 6 után már elült a hétvégi disco zaja. A finom reggeli feledteti a zajos éjszaka fáradalmait

Eveztiünk is, nemcsak vendégeskedtünk

Öreg halász és a Száva

Szabács várát is bevettük. Könnyű volt várvédők nélkül

Sár ide, sár oda, kikötöttünk Drenovacon

Amikor nem eveztiünk az alig folyó Szávában nem csorogtunk, de a barátságot szárazon és vízen áptottuk

A kenuk és kielboatok mint „Péter és Pál (tudjuk) nyárban” összeférnek a Szávában

Az evező és a hajó egyenes, csak a panoráma görbe

Egyszer csaltunk a főzéssel

Itt nagyon nomádok voltunk, a falu neve Ostruznica, de a látóhatáron kívül volt

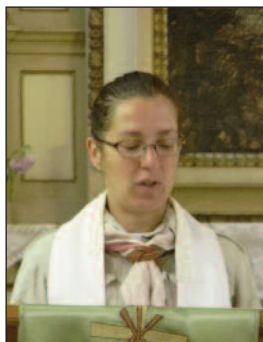
Már a belgrádi célegyenesben

A titeli plébános, régi barátunk sült malaccal várt bennünket. Feje a parancsnoké, a java a legénységé

Nándorfehérvárba már csak a kenusok bírtak fölmászni. A kielesek a Dunáról hajtottak főt

A titeli széles ölelésű ökumené képei

A kieleket sem hagytuk ott

Hazaútra készen

A Jóisten segítségével haza is értünk. Nemcsak a Bosuttól, a Száván át jutottunk a Dunáig, majd vendégeskedtünk a Tisza partján, hanem otthonunktól otthonunkig is meggazdagodva új élménnyel, új tudással, új barátokkal és új tervekkel is.

SOLI DEO GLORIA!

Összeállította Nagyné dr. Csobolyó Eszter cst. cspk.

A gödöllői ÓV tábor istentiszteletéről

egy jó hangulatú élménybeszámolót kellene írnom, mert a hangulatával nem volt semmi baj. A több száz fős táborról azalatt a néhány óra alatt, amíg ott voltam, szívet melengető élményeket szereztem. Elkötelezettséget, felkészültséget sugárzó vezetőkkel, a programot szívesen megélő résztvevőkkel futottam össze, s mindez öröndetes, Soli Deo Gloria.

S nem véletlenül használom a futottam össze kifejezést, amely sugallja, hogy szinte véletlenszerű, szervezetlen, egy kicsit kapkodós, és így a spontaneitásnak sok gyarlóságát is hordozó találkozás felhői is megjelentek az egyébként szépen ragyogó nyári délután egén.

A pozitív és negatív tanulságokat hordozó történet a következő volt. Július 30-án, Somogy megye délnyugati sarkában, a legnagyobb kánikulában három istentiszteleten helyettesítettem az ottani kollégámat. Az elvégzett szolgálat jó érzésével, de a megfelelő fáradtsággal is, autóztam a kora délután folyamán haza azzal a tervvel, hogy megérdemelt pihenésként egy jót úszom a ráckevei Dunában.

Ekkor kaptam a telefont lelkész-kollégámtól és tisztársamtól, hogy a vasárnapi ebédje utáni pihenésében kapta a fölkérést, hogy Gödöllőn az ÓV táborban egy istentiszteletet kellene tartani az ott lévő protestáns jelölteknek. Nem volt szívem azt mondani neki, hogy pakoljon és induljon. A cserkészlet és az Evangélium iránti elkötelezettségem okán nem tudtam azt sem mondani, hogy későn szóltak, pedig úgy gondolom, nem vetett volna rám senki követ emiatt. Kocsimban volt a palástom, a Bibliám és szívemben a szolgálat vállalás. A fejemben pedig a régi kérdés, amit most sokadszor megosztok azokkal, akik e sorokat olvassák:

Miért nem lehet megvalósítani egy szorosabb együttműködést a kerületi vk-k és a lelkeségi közösségek között? Ezt minden vezető-garnitúrával kezdeményeztem, a mostanival is. Ez utóbbival, beleértve a kerületi vezetőtiszték közösségével való személyes találkozót, úgy tűnt, hogy elfogadják a kezdeményezésemet. Aztán amikor jöttek a táborok, és a megegyezés szerint kértem néhány óra találkozást, mintha összebeszéltek volna, úgy utasítottak el. Nyilvánvalóan banális cserkészletlen, testvérietlen és végső soron logikátlan magyarázatokkal. És mit ad az ördög? Az egyik vk. tábor igazolja a 25 éves szélmalomharcomat egy elfogadhatatlan ügyintézással. Az, hogy a tisztas alakuló térhez képest egy romhalmaz és szennyes edényekkel övezett „istentiszteleti helyet” jelöltek ki, csak hab volt a tortán.

A Jóisten csodája azonban most is működött. Mintegy 40 szimpatikus, lelkes református, evangélikus jelölt hallgatta tisztességesen Isten Igéjét, és ugyan a rönkök között bukdácsolva, de mégis számomra felemelő módon ünnepelte Krisztus Urunk áldozatát és az abból fakadó áldást. Örülök, hogy legalább az utolsó percben valakinek véletlenül eszébe jutott, hogy vannak ott protestánsok is, és talán rájuk is lehetne figyelni spirituális szempontból is. Ennél jobban már csak annak lehetne örülni, ha a protestáns értékrendnek és spiritualitásnak nem ez a véletlenszerűség, hanem sokkal inkább egy ökumenikusan, vagy egyszerűen krisztusian testvéries törődés jutna, esetleg figyelembe véve a több évtizedes jó és rossz tapasztalatok tanulságait is.

Istennek legyen hála, hogy abban a pillanatban valaki mégiscsak jó szándékkal telefonált, a kollégám nem a Balatonban ült, én pedig nem ellenkező irányba, hanem viszonylag könnyen, Gödöllő felé fordulva elvégezhettem a szolgálatot.

Dr. Bóna Zoltán

ICHTHÜSZ Vezetői Fórum

Berekfürdő, 2017. október 6–8.

Október 06. Péntek

18.00 regisztráció, szálláshelyek elfoglalása
18.30 zászlófelvonás nyitó áhítat – Nagy László
19.00 vacsora: svédasztal – „ha jöttök lesztek, ha hoztok esztek”
20.00 Reformáció 500.: beszélgetés a reformáció értékeiről – Bóna Zoltán
20.45 rajzfilm Luther Márton életéről – Csobolyó Eszter
22.00 zászlófelvonás, záró imádság, takarodó

Október 07. Szombat

07.00 ébresztő, reggeli torna, tisztálkodás, „sátorszemle”/szobavizit
08.00 reggeli áhítat, zászlófelvonás, reggeli – Csobolyó Eszter
09.00 forgószínpad az 500-éves reformációról
a.) Evangélium és cserkészlet, tehát az ICHTHÜSZ szíve – Bedekovics Péter
b.) Mozgás a Reformáció számaira: pl. 1517 m-es futás, 500 lépés alakban, 500 mp vigyázállásban – Nagy László
c.) ebédfőzés a 16. századi magyar konyhából – Bóna Zoltán
12:00 ebéd
13.00 szabadfórum-fürdő
16.30 Reformáció társasjátékkal
18.00 vacsora
19.00 a 2017-es reformációs programjaink értékelése a hátralevők finomhangolása
20.00 táborfűtő: „A mi táborunk is reformációs volt” – monoriak
21.00 zászlófelvonás, záró imádság, takarodó

Október 08. Vasárnap

07.00 ébresztő, reggeli torna, tisztálkodás, „sátorszemle”/szobavizit
08.00 reggeli áhítat, zászlófelvonás, reggeli – Bóna Zoltán
09.00 részvétel a gyülekezeti istentiszteleten
10.00 beszélgetés a 2018-as teendőkről/programokról etc.
11.00 zászlófelvonás, záró imádság, csomagolás
12.00 ebéd, takarítás
13.00 könnyes búcsú

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)
Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.dunavarsanyireformatusok.hu
2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878
Felelős kiadó: Nagy László. **Szerkeszti:** a szerkesztő bizottság
A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. **Főszerkesztő:** dr. Csobolyó Eszter
A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Módszertan: Szöllősy Vágó János
4. Egymás terhére hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Bartha Katalin
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók - Ének - Játék - Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

*A lap megrendelhető Közösségünk címen: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. T.: 06-30 637-8170
e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu*